

Islamul: religia pe care nu o mai puteți ignora

Această carte își dorește să prezinte pe scurt principiile de bază ale Islaumului, precum și să ofere răspunsuri la anumite întrebări care se nasc cu privire la această religie. Islamul nu este pur și simplu un set de credințe, obiceiuri și ritualuri, ci un mod de viață complet, care călăuzește omul în fiecare câmp de gândire și de acțiune, și îl pregătește pentru o tranziție rapidă către Viața de Apoi. În consecință, Islamul nici nu neglijează nevoile, speranțele și aspirațiile acestei existențe pământești și nici nu-l abandonează pe om în această

viață lumească, cu un suflet care tânjește după pace și liniște.

<https://islamhouse.com/887465>

- [Islamul: religia pe care nu o mai puteți ignora ~ O scurtă prezentare a Islamului ~](#)
 - [Introducere](#)
 - [Dreptul lui Allah](#)
 - [Prefață](#)
 - [Capitolul I : Allah Preaînaltul](#)
 - [Cine este Allah?](#)
 - [Ce Dorește Allah de la noi?](#)
 - [Capitolul II : Profeții \(Pacea fie asupra lor!\)](#)
 - [Cine sunt Profeții \(Pacea fie asupra lor!\)?](#)

- ▪ Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), Pecetea Profetilor
- ▪ Personalitatea Profetului Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!)
- Capitolul III : Revelațiile
 - ▪ Ce este Revelația?
 - ▪ Ce anume a prilejuit o nouă Revelație?
- Capitolul IV : Coranul
 - ▪ Ce este Coranul?
 - ▪ Provocarea Coranului
 - ▪ Previziunile din Coran
 - ▪ Minunile naturii științifice a Coranului

- Capitolul V : Islamul
 - Ce este Islamul?
 - Stâlpii Islamului
 - Rezumat
 - Restul Islamului
 - Cunoașterea și învățarea
 - Curățenie și puritate
 - Mu'āmalāt (chestiunile lumesti)
 - Jihād
 - Ihsān
- Capitolul VI : Infracțiune și pedeapsă
 - Pedeapsa cu moartea
 - Amputarea mâinii
- Capitolul VII : Viața de Apoi
 - Moartea
 - Învierea

- Socoteala și Judecata

**Islamul: religia pe care nu o mai
puteți ignora ~ O scurtă prezentare
a Islamului ~**

Syed Iqbal Zaheer

—™

Traducere:

EUROPEAN ISLAMIC RESEARCH
CENTER (EIRC)

& Alina Luminița Crăciun

Revizuit de: Mariam Oana

În numele lui Allah Ar-Rahman (Cel
Milostiv), Ar-Rahīm (Cel Îndurător)

Introducere

Toată Slava I se cuvine lui Allah,
Stăpânul lumilor, și toate
Binecuvântările lui Allah fie asupra
Profetului Său, Mohammed, asupra
familiei sale, a companionilor săi și
asupra tuturor celor care urmează
Calea Sa cea Dreaptă; fie ca Allah Cel
Atotputernic să aibă milă de ei în Ziua
Judecății! Amin!

Nevoia existenței unei lucrări care să
poată prezenta Islamul pe scurt și, în
același timp, care să poată oferi o
imagine de ansamblu asupra acestei
religii se simte de mult timp. Acesta
este un efort pentru a satisface această
nevoie. Cu toate acestea, este mult mai

ușor de spus decât de făcut, pentru că Islamul nu este pur și simplu un set de credințe, obiceiuri și ritualuri, ci un mod de viață complet, care călăuzește omul în fiecare câmp de gândire și de acțiune, și îl pregătește pentru o tranziție rapidă către Viața de Apoi. În consecință, Islamul nici nu neglijează nevoile, speranțele și aspirațiile acestei existențe pământești și nici nu-l abandonează pe om în această viață lumească, cu un suflet care tânjește după pace și liniște. Prin urmare, a prezenta Islamul într-o formă scurtă, chiar dacă este vorba despre o imagine de ansamblu, este imposibil.

Acest volum încearcă să răspundă la întrebările foarte simple pe care cineva

care nu cunoaște Islamul și-ar dori să le adreseze. Astfel de răspunsuri au trebuit să fie, inevitabil, foarte scurte. Cititorul este sfătuit, prin urmare, să consulte și alte lucrări. El poate, de asemenea, să contacteze unul din centrele islamice din țara sa, pentru indicații suplimentare.

Syed Iqbal Zaheer

Dreptul lui Allah

Mu‘adh ibn Jabal (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat:

„În timp ce călăream în spatele Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), ca tovarăș de

călărie, nefiind nimic între mine și el cu excepția șeii, el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) mi-a spus: «O, Mu'adh!» Am răspuns: «Labaika, o Mesager al lui Allah și sa'daika (Aici sunt, o, Mesager al lui Allah, și binecuvântat fii tu)!» El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a mai mers un timp, după care a spus: «O, Mu'adh!» Am răspuns: «Labaika, o, Mesager al lui Allah, și sa'daika (Aici sunt, o, Mesager al lui Allah, și binecuvântat fii tu)!» Apoi, el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a mai mers un timp, după care mi-a spus: «O, Mu'adh ibn Jabal!» Am răspuns: «Labaika, o, Mesager al lui

Allah, și sa'daika (Aici sunt, o, Mesager al lui Allah și binecuvântat fii tu)!» El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) m-a întrebat: «Știi tu care este Dreptul lui Allah asupra robilor Săi?» Eu am răspuns: «Allah și Mesagerul Său știu mai bine.» El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) mi-a spus: «Dreptul lui Allah asupra robilor Săi este acela că ei trebuie să Îl adore doar pe El, Singur, și să nu adore pe nimeni altcineva împreună cu El.» Apoi, el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a mai mers un timp, după care mi-a spus din nou: «O, Mu'adh ibn Jabal!» Am răspuns: «Labaika, o, Mesager al lui Allah, și labaika (Aici

sunt, o, Mesager al lui Allah, și binecuvântat fii tu)!» El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) mi-a spus: «Știi tu care este dreptul robilor (lui Allah, oamenii), dacă ei fac întocmai (ceea ce am afirmat)?» I-am răspuns: «Allah și Mesagerul Său știu mai bine.» El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) mi-a spus: «Dreptul robilor (lui Allah) asupra lui Allah este acela că El nu îi va pedepsi pe ei (dacă ei fac ceea ce am afirmat deja).»” (Bukhari)

Prefață

Omul nu poate trăi liniștit în această lume fără să știe cine este. Cine l-a creat și l-a trimis în această viață? Care

este rolul lui în ea? Cum poate el să își îndeplinească acest rol cât mai bine? Și ce îl așteaptă după această viață?

Intelectul uman nu poate răspunde singur la aceste întrebări de bază – omul are nevoie de Călăuzire Divină pentru a găsi răspunsurile corecte la astfel de întrebări.

O astfel de Călăuzire Divină a fost implantată în natura interioară a omului, i-a fost oferită lui Adam (Pacea fie asupra sa!) și Evei în momentul creării lor, a fost revelată printr-un lanț lung de Mesageri de la Allah (Pacea fie asupra lor!) și, în cele din urmă, a fost integrată în Mesajul Profetului Mohammed (Pacea și

binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), Pecetea tuturor Profeților.

Această Călăuzire Divină a fost numită invariabil Islam, **cuvânt derivat din rădăcina arabă: «s-l-m»**, care înseamnă pace, precum și supunere în fața Voinței lui Dumnezeu (**Allah**). În consecință, Islamul înseamnă supunere pașnică în față Voinței lui Allah și ascultarea Sa deplină. Prin urmare, lanțul lung de Mesageri, începând cu Adam (**Pacea fie asupra sa!**) și până la Mohammed (**Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!**), au fost toți musulmani, iar Mesajul lor a fost, în mod invariabil, Islamul. Această listă îi include (**printre multe alții**) pe: Adam, Enoh, Noe, Hud, Salih, Avrām, Ismael,

Isāc, Lot, Iacov, Iosif, Moise, Āron, Dhu-l-Kifl, David, Solomon, Iov, Elias, Al-Yasha, Iona, Zaharia, Ioan, Isus (Pacea fie asupra lor!) și Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). Musulmanul crede în toți Profeții și Mesagerii lui Allah (Pacea fie asupra lor!).

Prin urmare, Islamul nu este doar o religie. El este religia, singura acceptată de Allah subhanahu wa ta'ala. Aceasta nu este o afirmație a musulmanilor, ci o Declarație Divină din Coranul cel Glorios, care a fost revelat de deasupra celor șapte Ceruri acum mai bine de 14 secole în urmă.

Cele patru temelii de bază ale Islamului sunt: credința, actele de adorare, codul moral și codul tranzacțiilor cu alții. Aceste patru domenii de bază se află dincolo de capacitatea omului de a crea și, prin urmare, toate eforturile omului în aceste direcții au eșuat lamentabil și i-au condus la rătăcire.

Din cele de mai sus, reiese că omul nu poate trăi în pace și cu succes fără religie și că religia nu poate fi făcută de om, ci trebuie să fie absolut de Origine Divină, fără nici cea mai mică modificare umană. În cazul în care aceste lucruri sunt acceptate, rezultă că singurul criteriu care poate fi utilizat pentru a face diferența între o religie

adevărată și una falsă este autenticitatea Revelației care a fost trimisă împreună cu aceasta. Singura Carte la care are acces omul de astăzi și care a fost păstrată intactă în exact aceeași limbă și cu exact aceleași cuvinte în care a fost revelată este Coranul cel Glorios; toate Revelațiile anterioare au fost fie total pierdute, fie au suferit infinite modificări ale omului, care le-au făcut inutile pentru călăuzirea umană.

În consecință, singura soluție pentru problemele umane, care devin tot mai numeroase în zilele noastre, este Islamul, așa cum este integrat în Mesajul final al lui Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra

sa!). Acesta singura Călăuzire Divină existentă în mâinile omului în zilele noastre. Prin urmare, **inima mea a simțit că această carte – Islamul:** religia pe care nu o mai puteți ignora scrisă de fratele Syed Iqbal Zahir ca fiind bine-venită, mai ales că este scrisă într-o formă foarte concisă, dar și foarte clară. Mă rog la Allah Preaînaltul să facă din aceasta o sursă de călăuzire pentru multe ființe umane și să îl răsplătească din plin pe autor pentru eforturile lui demne de apreciat! Amin!

Dr. Zeghlul R. Al-Naggar

Pprofesor de geologie,

KFUPM, Dhahran

Arabia Saudită

Capitolul I : Allah Preaînaltul

▪ Cine este Allah?

Allah este substantivul propriu din limba arabă care Îl denumește pe Singurul Dumnezeu adevărat, Care există în mod necesar prin Sine și care cuprinde toate Atributele excelente Divine ale perfecțiunii.

Allah este Unul și Unic; El nu are nici partener, nici egal. El nu naște și nici nu a fost născut. El nu este parte din nimic și nimic nu este parte din El. El

este singurul Creator și Susținător a tot ceea ce există. El este Singurul Dumnezeu, în afară de Care nu există alt dumnezeu și nimeni și nimic nu este demn de adorare în afară de El.

El nu are soție, nici fiu și nici tată. El nu are formă sau substanță materială. El nu doarme și nici nu se odihnește. El este Primul, fără de început, și Cel de pe urmă, fără de sfârșit. El este Atoateștiutorul, Cel care Știe ce se ascunde în inima omului. El este Cel Atotputernic, Cel care face ceea ce dorește și nimeni și nimic nu poate împiedica aceasta. Atunci când El Dorește un lucru, **spune:** „Fii!” și el este. El este, de asemenea, Binefăcătorul, Cel Îndurător și Cel

Milostiv, a căruia dragoste pentru om este de șaptezeci de ori mai mare decât cea unei mame pentru copilul ei.

Allah nu este nici Distant, nici Abstract. El este Domnul Cel Adevărat al Universului, a Căruia dragoste face inima să crească și inundă sufletul. Cei care Îl caută pe El nu trebuie să depindă de convingerea unui preot sau de argumentele unor cărți pentru a se asigura că El există. Ei pot simți Existența Sa în ei înșiși, precum și în obiectele însuflețite și neînsuflețite din jurul lor. Acest lucru nu este prerogativa spiritiștilor. Orice laic care urmează Călăuzirea Lui și Care caută Prezența Lui, Îl va găsi aproape de el însuși. Acesta este motivul pentru care

toate tipurile de oameni – intelectuali, oameni de știință, preoți, precum și oameni din toate straturile sociale – intră în sânul Islamului în fiecare zi, găsind un Dumnezeu Care Răspunde la apelul lor.

▪ Ce Dorește Allah de la noi?

Din moment ce Allah este Unul și Unic, Înzestrat cu Calitățile perfecțiunii pe care nimeni nu le împarte cu El, și deoarece El este Singurul Creator, Susținător și Întreținător a tot ceea ce există, El îi cere omului să Îl adore pe El Singur, să nu Îi asocieze Lui pe nimeni în adorare și să-L asculte, urmând Călăuzirea

primită de la El prin Profeții Săi (Pacea fie asupra sa!).

În acest punct, putem sublinia faptul că omul este, prin natura sa, un adept și un adorator. Dacă el nu Îi este devotat lui Allah, el se va dedica altora: divinități, sfinți, gânditori, filosofi sau eroi naționali, urmându-i pe aceștia în gândire și acțiune. Deoarece aceștia sunt oameni ca și el (sau mai rău – în cazul zeităților), aceasta nu îl vor conduce nicăieri. De fapt, ei înșiși au nevoie de călăuzire, deși sunt prea mândri pentru a recunoaște aceasta. Nu sunt ei cei care au adus lumea în această situație? Coranul spune:

„Spune: «Oare se află printre asociații voștri cineva care să călăuzească spre Adevăr?» Spune: «Allah Călăuzește spre Adevăr! Și oare Cel care călăuzește spre Adevăr este mai vrednic să fie urmat sau cel care nu călăuzește, decât dacă este el însuși călăuzit? Ce este cu voi? Cum de judecați astfel?»” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 10:35]

Capitolul II : Profetii (Pacea fie asupra lor!)

▪ Cine sunt Profetii (Pacea fie asupra lor!)?

Profeții sunt oameni aleși de Allah, trimiși din timp în timp cu Mesaje revelate, care conțin Călăuzire pentru om. De-a lungul istoriei, a existat o serie de Profeți (Pacea fie asupra sa!), care a început cu Adam (Pacea fie asupra sa!) și s-a încheiat cu Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). Nuh (Noe), Ibrāhīm (Avrām), Musa (Moise) și Isa (Isus, fiul Mariei) (Pacea fie asupra lor!) au fost doar câțiva dintre aceștia, iar ei erau oameni: au mâncat și au dormit, au avut neveste și copii (cu excepția lui Isus, pacea fie asupra sa, care se va căsători la cea a doua venire a lui) și își câștigau existența cu mâinile lor.

Ei nu erau nici zei, nici semizeii, nici fiii ai Allah sau îngerii, nici nu au fost înzestrați cu vreo Calitate Divină. Ei au fost absolut umani, diferențiindu-se de aceștia prin faptul că Allah a ales să li se adreseze prin intermediul îngerilor.

▪ **Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), Pecetea Profetilor**

Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a fost ultimul Profet trimis de Allah subhanahu wa ta'ala. Născut în Mecca la 570 de ani după predecesorul său, Isa (Isus, pacea fie asupra sa!), el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie

asupra sa!) a fost un om care, până la vârsta de 40 de ani, s-a făcut remarcat prin onestitatea lui extremă, care i-a adus apelativul de „cel demn de încredere”.

Enciclopedia Britannica spune despre el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!):

„(...) nenumărate detalii din sursele timpurii arată că el a fost un om cinstit și drept, care a câștigat respectul și loialitatea altora ca el, înțelepți și cinstiți.” (vol. 12, p. 609) El a fost analfabet.

La vârsta de patruzeci de ani, el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra

sa!) a primit Revelația de la Allah prin intermediul îngerului Jibrîl (Gavrîl, pacea fie asupra sa!), moment în care a fost însărcinat cu predicarea Mesajului Unicității Sale și cu avertizarea poporului împotriva adorării falselor divinități. Ceea ce el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a predicat poate fi rezumat în cuvintele unuia dintre adepții săi care, împreună cu alții, a fugit în Abisinia (Etiopia de astăzi), atunci când oamenii lui au început să îi persecute pentru că au îmbrățișat Islamul. După fuga lor, păgânii din Mecca au trimis un emisar în Abisinia pentru a-l convinge pe rege să li-i înapoieze pe acești refugiați. Când regele Negus le-a cerut

musulmanilor să explice prezența lor în țara sa, unul dintre ei, Ja'far ibn Abu Tālib (Allah să fie mulțumit de el!), vărul Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), a vorbit în modul următor:

„O, rege, am fost un popor necivilizat, care se închina la idoli, mânca hoituri, comitea stricăciuni, rupea legăturile de rudenie, își trata oaspeții rău, iar cei mai puternici dintre noi îi devorau pe cei slabi. Așa am fost până când Allah ne-a trimis un Mesager al cărui neam, adevăr, credibilitate și clemență le cunoaștem. El ne-a chemat să recunoaștem Unicitatea lui Allah și să Îl adorăm doar pe El, să renunțăm la pietre și imagini, pe care noi și părinții

noștri le-am adorat înainte. El ne-a poruncit să spunem adevărul, să fim credincioși angajamentelor noastre, conștienți de legăturile de rudenie și de ospitalitate, să ne abținem de la crime și vărsare de sânge. El ne-a interzis să comitem stricăciuni și să spunem minciuni, să devorăm proprietatea orfanilor și să defăimăm femeile caste. El ne-a poruncit, de asemenea, să ne închinăm numai lui Allah și să nu asociem nimic cu El și ne-a adus îndrumări cu privire la rugăciune, milostenie și post (**enumerând poruncile Islamului**). Noi am mărturisit adevărul lui și am crezut în el, l-am urmat în ceea ce el a adus de la Allah, și l-am adorat doar pe El, fără să Îi

asociem Lui nimic. Am luat ca interzis ceea ce el a interzis și ca permis ceea ce el a permis. Atunci oamenii noștri ne-au atacat, ne-au tratat cu asprime și au încercat să ne facă să ne întoarcem la închinarea la idoli în loc de adorarea lui Allah, să considerăm ca fiind permise faptele rele pe care obișnuiam să le comitem. Așa că, atunci când au obținut ce era mai bun de la noi, ne-au tratat nedrept, au restricționat viețile noastre și au intervenit între noi și religia noastră, noi am venit în țara ta, după ce am ales-o peste toate celelalte. Aici am fost fericiți sub protecția ta, iar noi sperăm că nu vom fi tratați nedrept atâta timp cât suntem cu tine, o, rege."

(Viața lui Mohammed, pp. 151-152, tr. Alfred Guillaume)

Inițial, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a putut câștiga doar câțiva adepți. Noua religie nu servea intereselor claselor care dețineau putere și influență. I-a îndurerat profund să vadă că religia lor și întregul sistem de hegemonie construit pentru ei înșiși în jurul ei, erau puse sub semnul întrebării. Nu aveau nicio îndoială asupra faptului că, dacă i-ar fi permis să se dezvolte, Islamul ar fi distrus toate privilegiile lor și i-ar fi adus până la nivelul de rând. Acest lucru era inacceptabil pentru ei. Prin urmare, ei au început să se opună Islamului și să

persecute musulmanii. Cei mai slabi dintre ei, sclavii și cei din păturile de jos ale societății, au devenit ținte ușoare. Ei au fost abuzați, bătuți și torturați cu o atâta mare sete de răzbunare încât, în cele din urmă, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a trebuit să le permită să emigreze spre alte locuri, precum Abisinia și, mai târziu, Medina. În cele din urmă, după ce a pierdut speranța că păgânii din Mecca vor accepta vreodată chemarea sa, el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a primit Poruncă de la Allah să se mute în Medina, unde oamenii au manifestat interes față de Islam și l-au invitat acolo, promițând

să-l protejeze. Însă, imediat ce a pășit pe pământul din Medina, evreii din jur au început să conspire cu cei din Mecca pentru a-l distruge atât pe el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), cât și Mesajul lui. Acest lucru a condus la izbucnirea ostilităților între cele două tabere: musulmanii pe de o parte și restul arabilor conduși de cel mai puternic trib, Quraiș, pe de altă parte. În luptele care au urmat, uneori musulmanii au obținut victoria, alteori dușmanii au triumfat. În cele din urmă, s-a stabilit un acord de pace în al șaselea an după emigrare. Acesta a permis amestecarea liberă și ușoară dintre musulmani cu nemusulmani, lucru care a permis, în

cele din urmă, accesul liber pentru Mesajului Islamului. Pe parcursul celor doi ani care au urmat, mai multe persoane au răspuns la chemarea Islamului. Însă, la scurt timp după aceasta, tratatul de pace a fost încălcat de către meccani. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a pornit către ei cu zece mii de adepți și a cucerit Mecca unde, spre uimirea tuturor, nu s-a răzbunat pentru toate persecuțiile suferite de-a lungul timpului, ci le-a permis meccanilor să aleagă liber ceea ce doresc. Restul arabilor, în așteptarea urmărilor luptei dintre Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și liderii păgâni, au început să îmbrățișeze

Islamul. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a murit doi ani mai târziu.

▪ **Personalitatea Profetului Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!)**

Personalitatea Profetului Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) este una dintre cele mai fascinante din istorie. Niciun reformator nu a fost testat cu condiții mai dure decât el. El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a trăit într-o Arabie aflată în perioada ei cea mai întunecată, fiindu-i oferit un popor ce era considerat a fi cel mai

slab dintre cei slabi în acele vremuri. Ei erau atât de desconsiderați încât vecinii romani și persani, care credeau despre ei că sunt incorigibili, nu au dorit să-și extindă dominația asupra lor. De asemenea, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) nu s-a bucurat de ajutorul și sprijinul propriilor oameni. Dimpotrivă, aceștia i s-au opus cât de tare au putut. El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) nu a avut nici nobilimea de partea sa. De fapt, una dintre plângerile căpeteniilor proeminente ale acelor timpuri a fost aceea că Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a fost înconjurat tot timpul de ceea ce ei considerau a fi oameni inferiori, a

căror companie o detestau. În cele din urmă, el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a fost respins chiar și de evrei și de creștini, cei pentru care un Mesager de la Dumnezeu nu era un fenomen nou. Cu toate acestea, depășind opoziția universală a Misiunii sale, el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a fost capabil să îi transforme pe acei locuitori nedisciplinați ai deșertului în cei mai civilizați și dinamici oameni din toate timpurile. La scurt timp după el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), musulmanii au învins imperii vechi de secole, precum cele ale romanilor și persanilor, și au supus cea mai bună parte a lumii cunoscute

În acel moment, au stabilit propria lege, religie, cultură și limbă, care au durat până în zilele noastre. Nimeni nu a mai reușit ceva asemănător în istorie. Fără îndoială, propria sa personalitate fermecătoare și foarte puternică a jucat un rol foarte important în această transformare. Merită, prin urmare, o examinare mai atentă.

Capitolul III : Revelațiile

▪ Ce este Revelația?

Revelațiile Divine sunt Mesaje de la Allah trimise pentru întreaga omenire prin intermediul Profetilor (**Pacea fie asupra sa!**). Revelațiile oferă o

descriere detaliată a Calităților și Atributelor lui Allah, arătând în Cine trebuie să creadă omul și pe Cine trebuie acesta să Îl servească și să Îl adore. Mai mult decât atât, Revelațiile Divine conțin, de asemenea, codul de viață de care depinde bunăstarea oamenilor în această viață și izbăvirea lor în Viața de Apoi. Câteva dintre Cărțile existente revelate sunt Tora (Pentateuhul sau primele cinci cărți din Vechiul Testament), care i-a fost revelată lui Musa (Moise, pacea fie asupra sa!), Zabur (Psalmii), care i-a fost revelată lui Dawud (David, pacea fie asupra sa!), Injil (Evangelia), revelată lui Isa (Isus, pacea fie asupra sa!) și în cele din urmă Coranul,

revelat lui Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lor!).

▪ Ce anume a prilejuit o nouă Revelație?

Coranul ne spune că Revelația lui a fost prilejuită de faptul că Mesajele anterioare ale lui Allah subhanahu wa ta`ala au suferit modificări în mâinile adeptilor lor. Tora, spre exemplu, a fost rescrisă în întregime din memorie după ce a fost pierdută pentru o lungă perioadă de timp. Aceasta conține povestiri despre Profeți care se îmbată (Geneza, 9:20), despre alții care întrețin relații sexuale cu nimeni altcineva decât propriile lor fiice

(Geneza, 20:30-38.) și alții care se închină la idoli (1 Regi, 11:1-8). Chiar și conceptul de Un Dumnezeu universal a fost înlocuit cu cel de Iehova, Dumnezeul național al evreilor. Max I. Dimont, bine-cunoscutul savant evreu, scrie în celebra sa lucrare – „Evreii, Dumnezeu și Istoria”:

„Fuziunea finală a celor cinci cărți ale lui Moise, numite Pentateuh (Vechiul Testament), a avut loc în jurul anului 450 î.Hr. - cu alte cuvinte, între 800 și 1600 de ani după ce unele dintre evenimentele relatate în ele au avut loc.”

Această întârziere a condus, în mod evident, la multe erori și interpolări insinuate în noul text, lucru care a adus inovații în practicile religioase, care au justificat apariția unui nou Profet, cu o nouă Revelație.

Isus Hristos (**Pacea fie asupra sa!**) a fost trimis pentru a reforma iudaismul, pentru a reinstaura reglementările Legislației Divine aduse de Tora și pentru a înlătura toate inovațiile introduse după Moise (**Pacea fie asupra sa!**). Însă el a fost respins de majoritatea dintre ei, care a încercat să îl răstignească. Însă, Allah Preaînaltul l-a ridicat la Ceruri în viață. El (**Pacea fie asupra sa!**) a plecat spunând:

„Totuși vă spun adevărul: vă este de folos să Mă duc; căci, dacă nu Mă duc Eu, Mângâietorul nu va veni la voi; dar, dacă Mă duc, vi-L voi trimite.”
(Biblia, Ioan, 16:7)

El (Pacea fie asupra sa!) s-a referit, desigur, la Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!).

De asemenea, Mesajul revelat lui Isus (Pacea fie asupra sa!) a fost distorsionat de adepții săi. Acest lucru s-a întâmplat în primul rând pentru că Mesajul care i-a fost revelat nu a supraviețuit în forma lui originală. Cele ce sunt cunoscute ca fiind Evangheliile după Matei, Marcu, Luca

și Ioan (Noul Testament), nu sunt nici scrierile lui Hristos (Pacea fie asupra sa!), nici cele ale discipolilor săi.

Acestea sunt lucrări ale unor autori obscuri de mai târziu și cea mai timpurie dintre ele a fost scrisă cel puțin o jumătate de secol după Isus Hristos (Pacea fie asupra sa!), dacă nu, mai târziu. Nici măcar originalele acestor Evanghelii nu au supraviețuit.

Cel mai vechi manuscris (datat la aproximativ 135 de ani după Isus, pacea fie asupra sa!) este în limba greacă veche, care nu era nici limba lui Hristos (Pacea fie asupra sa!), nici cea a discipolilor săi. De aceea, nu se poate spune cu certitudine despre vreo parte

a Evangheliilor că ar fi Cuvântul lui Dumnezeu în original.

Ceea ce urmează este o declarație din „Comentariul biblic Jerome”, o lucrare voluminoasă, pregătită de savanți de frunte, **catolici și protestanți**:

„Termenul de «**Inspirație Divină a Scripturii**» denotă influența specială a lui Dumnezeu asupra scriitorilor umani ai Bibliei, o influență de o asemenea natură încât Dumnezeu este declarat a fi Autorul cărților biblice.” (p. 500).

Cu alte cuvinte, ei recunosc că acestea nu sunt Cuvintele reale ale lui Dumnezeu, ci sunt doar cuvinte scrise

sub Călăuzire Divină. **Aceeași lucrare spune mai departe:**

„Deși Dumnezeu este Autorul Sfintei Scripturi, este, de asemenea, adevărat că ființele umane au avut propria lor contribuție la producerea cărților sacre – un punct afirmat cu fermitate de (Papa) Pius al XII-lea în Divino Afflante Spiritu.” (p. 503)

Astfel, pierderea Revelației inițiale, precum și faptul că Isus Hristos (Pacea fie asupra sa!) a fost adorat în locul Unicului Dumnezeu, au făcut necesară existența unei Revelații noi. Aceasta a fost trimisă la aproximativ 600 de ani după Isus (Pacea fie asupra sa!) și este în mâinile noastre azi sub forma

Coranului. Spre deosebire de cărțile anterior revelate, Coranul a fost păstrat în forma lui originală. Un arabist bine-cunoscut, Arthur J. Arberry, [scrie în prefața lucrării sale – „Coranul interpretat”](#):

„În afară de anumite modificări ortografice ale metodei de scriere originale oarecum primitive, destinate să facă sarcina de citire și recitare ușoară și lipsită de ambiguitate, Coranul, așa cum este el tipărit în secolul al XX-lea, este identic cu Coranul, așa cum a fost autorizat de către Uthman acum mai bine de 1400 de ani.”

Uthman (Allah să fie mulțumit de el!), se poate observa, a fost cel de al treilea calif după stingerea din viață a lui Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), care a primit copii după elaborarea inițială care a circulat pe scară largă în lumea Islamică.

Capitolul IV : Coranul

▪ Ce este Coranul?

Coranul este Revelația finală a lui Allah trimis pentru întreaga omenire. El i-a fost revelat ultimului Profet, Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). **Principalele**

sale teme sunt: Existența lui Allah, Unitatea Ființei Sale; Calitățile și Atributele Sale, episoade din viața Profetilor (**Pacea fie asupra lor!**) care au fost trimiși diferitelor națiuni, cu accent special pe povestirile despre străduința lor cu privire la cei care i-au respins, rezultatul final al respingerii Mesajului lui Allah; principiile unei vieți bune și virtuose; structura de reguli și reglementări pentru organizarea vieții personale, de familie și cea a comunității, întoarcerea la Allah, stabilirea Balanței și efectuarea judecării credinței și a faptelor fiecărui om în Ziua Învierii și Socoteala, urmată de intrarea în Rai sau Iad. Coranul menționează, de asemenea, în

treacăt, unele adevăruri istorice, fapte științifice, face observații cu privire la fenomenele naturale și prezice anumite evenimente.

Mai jos, sunt câteva exemple de Revelații coranice.

▪ Primul capitol spune:

„În Numele lui Allah (Singurul, Adevăratul și Indivizibilul Dumnezeu), Ar-Rahman (Cel mai Milostiv, a Căru Milă cuprinde toate creaturile Sale), Ar-Rahīm (Cel mai Îndurător). (Aceste două Nume arată și confirmă Mila Sa Imensă) ~ Toată Slava și Mulțumirea (și Preamărirea) Îi aparțin (doar) lui Allah (din moment ce doar El este Cel

care ne asigură nouă bunuri și doar El a creat întregul Univers, fără niciun partener), Domnul tuturor lumilor (a oamenilor, djinnilor și a tot ceea ce există). ~ Ar-Rahman (Cel Milostiv), Ar-Rahīm (Cel Îndurător). ~ Suveranul și Stăpânul Zilei Recompensei (în timpul căreia fiecare creatură va primi răsplata sau pedeapsa pe care o merită). ~ (Numai) Pe Tine te adorăm (îndreptând toate actele noastre de adorare, rugăciunile, sacrificiile, suplicațiile etc. doar către Tine) și (doar) la Tine cerem ajutor și sprijin (din moment ce doar Tu poți rezolva toate chestiunile și doar Tu știi atât ceea ce este văzut, cât și ceea ce nu este văzut, precum și tot ceea ce se

întâmplă în lume). ~ Călăuzește-ne pe noi către As-Sirat Al-Mustakim (Calea cea Dreaptă, Islamul). ~ Calea celor asupra cărora Tu le-ai dăruit Mila Ta (așa cum sunt Profeții, martirii, cei evlavioși și drepecți dintre oameni) și nu (pe calea) celor care au câștigat Mânia Ta (adică aceia ale căror intenții sunt pervertite: ei știu Adevărul, însă, nu îl urmează, așa cum sunt, spre exemplu, evreii), nici a celor care au rătăcit (adică aceia care au pierdut cunoașterea cea adevărată, astfel încât ei se află în eroare și nu sunt călăuziți către Adevăr, așa cum sunt, spre exemplu, creștinii).” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 1:1-7]

▪ Unul dintre cele mai scurte capitole ale Coranului spune:

„(Jur) Pe al-‘Asr (timpul sau a treia rugăciune a zilei care se numește al-‘Asr)! ~ Cu adevărat, omul este în pierdere, ~ În afară de aceia care cred și fac fapte bune, și se îndeamnă unul pe altul către Adevăr (crediința cea adevărată și îndeplinirea de fapte bune), și care se îndeamnă unul pe altul la răbdare!” [Traducerea Sensurilor Coranului cel Sfânt, 103:1-3]

Următorul fragment este prima parte a capitolului cu numele Ash-Shams (Surat Soarelui):

„(Jur) Pe Soare și pe duha sa (adică strălucirea acestuia în momentul în care Soarele începe să se înalțe pe cer, iar lumina sa începe să se reverse) (strălucirea Soarelui este un Semn măreț de la Allah, căci acesta le oferă oamenilor o cantitate mare de energie, care înlocuiește electricitatea; de asemenea, oferă căldura fără de care nicio plantă nu ar putea să crească etc.) ~ Și pe Luna care îl urmează (pe Soare)! ~ Pe ziua care dezvăluie strălucirea sa (a Soarelui) (putem observa lumina existentă pe Pământ doar pe o distanță de 200 de kilometri; dincolo de această limită, Soarele arată ca un disc de azur, însă, atunci când razele sale intră în contact cu

atmosfera, aceasta permite apariția razelor solare, transformând razele sale în lumina care se împrăștie, după cum putem observa) ~ Și pe noaptea care îl acoperă (lumina Soarelui, din moment ce noaptea acoperă prin întunecimea sa acea parte a Pământului de unde Soarele s-a depărtat, acoperind și ascunzând lumina Soarelui din acea parte)! ~ Pe Cer și pe Cel care l-a construit, ~ Și pe Pământ și pe Cel care l-a întins, ~ Și pe suflet (al omului sau un suflet sau Adam) și pe Cel ce l-a creat și l-a așezat în forma perfectă, ~ Și i-a insuflat lui ce este impietate pentru el și ceea ce este evlavie pentru el (astfel încât să poată distinge calea cea rea de cea bună și să aleagă ce cale

să urmeze)! ~ Cu adevărat, izbândește cel ce îl purifică (pe sufletul său, prin intermediul bunătații) ~ Și cu adevărat eșuează cel care-l ascunde (în depravare).” [Traducerea Sensurilor Coranului cel Sfânt, 91:1-10]

▪ Provocarea Coranului

Multe întrebări pot fi ridicate cu privire la Coran. Care este dovada că aceasta este Revelația lui Allah? Poate că Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) l-a creat el însuși. De asemenea, în cazul în care Revelațiile anterioare au fost modificate, care este dovada că Nobilul Coran a fost păstrat exact așa cum a fost a revelat?

Răspunsul la prima întrebare este o contra-întrebare. Există în istorie un alt exemplu al unui om analfabet, care să fi scris o capodoperă literară? Lăsând deoparte marile sale merite religioase, Coranul a fost recunoscut ca fiind o piesă de neegalat a literaturii arabe. Cum ar fi putut Mohammed (**Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!**), care nu a primit vreo educație, care nu știa să scrie și să citească, și care nu a produs nimic concret până la vârsta de 40 de ani, să apară brusc cu o capodoperă a tuturor timpurilor?

Există dovezi din belșug pentru a dovedi că nici Mohammed (**Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!**), nici orice alt om nu ar fi putut

scrie această Carte. Înainte de a discuta despre acestea, să ne uităm în Coran pentru a afla cum reușește să risipească aceste îndoieli.

Găsim că Nobilul Coran afirmă în mod repetat că nu este scris de om, ci este o Revelație directă de la Allah. De asemenea, ne spune că Allah Însuși S-a angajat să îl păstreze în forma sa originală. Pentru a adânci această cerere, îi provoacă pe cititori ca, dacă au orice îndoială cu privire Originea sa Divină, să producă ei o altă lucrare cu aceleași merite. Logica din spatele acestei provocări ar trebui să fie evidentă. Dacă această carte nu este Revelația lui Allah, ci un produs al minții umane, atunci, ceea ce este

posibil pentru un om este posibil pentru un altul. În cazul în care un grup de oameni nu pot răspunde provocării, un altul o poate face. Dacă nu se răspunde provocării într-o epocă, se poate răspunde în alta, iar provocarea este aceea de a produce pur și simplu trei versete sau un singur capitol cu același merit. Dar dacă această provocare nu a putut fi îndeplinită vreme de mai bine de 1400 de ani – și nu a fost – atunci trebuie să admitem că acesta este de Origine Divină. Provocarea rămâne deschisă, desigur, până astăzi.

Nu în ultimul rând, în afară de această provocare, pe care nu o putem ignora, vom prezenta câteva alte motive pentru

a demonstra de ce Coranul nu ar fi putut fi scris de Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) sau de oricare alt om.

▪ Previțiunile din Coran

- Despre arabi și Islam

În timpul revelării sale, care a durat 23 de ani, Coranul a făcut câteva previziuni despre distrugerea finală a celor care se vor opune Mesajului său. Când au fost revelate, previziunile sunau ca o iluzie oferită drept răspuns la Mesajul Profetului Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), care era departe de a fi încurajator. În timpul primilor 20 din

cei 23 de ani ai Misiunii sale, el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a putut câștiga foarte puțini oameni de partea lui. Cu toate acestea, o predicție a fost atât de clară și de specifică, încât nu i se poate da o altă explicație decât aceea că are Origine Divină.

În cel de al șaselea an după emigrarea de la Mecca la Medina, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a pornit cu circa șapte sute de adepți către Mecca, cu intenția de a efectua pelerinajul mic, cunoscut în limba arabă sub numele de ‘Umrah. El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a fost oprit de membrii tribului Quraiș în afara orașului Mecca,

Într-un loc numit Hudaibiyyah, refuzându-i-se intrarea în orașul sfânt. Acest lucru era împotriva tuturor regulilor predominante. Cu toate acestea, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a solicitat pace, care a și fost acceptată. Însă, condițiile stabilite de tribul Quraiș au fost atât de umiltoare, încât unii companioni și-au exprimat nemulțumirea puternică. Una dintre condiții era aceea ca musulmanii să se întoarcă de unde au venit fără a efectua pelerinajul. Pentru acesta, ei ar trebui să vină în următorul an.

Însă, sincer vorbind, musulmanii nu aveau de ales. Ei erau prea slabi în fața arabilor păgâni. În timpul acelor zile,

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a văzut în vis că va intra în Mecca triumfător și a primit, de asemenea, o Revelație care a confirmat viziunea sa. Aceasta spunea:

„Allah o va face adevărată viziunea prin care El i-a vestit Trimisului Său cu tot adevărul: Veți intra în Moscheea cea Sfântă, cu voia lui Allah, în siguranță, cu părul ras și cu părul scurtat, fără să vă temeți! Dar pentru că El știa ceea ce voi nu știați, a făcut El, înainte de aceasta, o biruință apropiată.” [Traducerea Sensurilor Coranului cel Sfânt, 48:27]

Cu toate acestea, Profeția părea imposibil de îndeplinit. Profetul (Pacea

și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) avea cu el șapte sute de oameni și, probabil, încă de două ori mai mulți oameni capabili în Medina.

Comparativ cu aceștia, numai creștinii din Najran erau capabili să ridice o armată de o sută de mii de soldați în timp scurt, iar creștinii nu erau cei mai numeroși în Arabia, și nici cei mai puternici. Un singur trib, Banū Hawazin, fără ajutorul tribului Quraiș, a fost capabil să unească 22.000 de persoane împotriva Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) doi ani mai târziu, iar meccanii strânseseră o armată de 20.000 de persoane pentru a ataca Medina cu un an mai devreme. Deși meccanii, evreii

și alte triburi, dacă ar fi vrut, ar fi putut reuni o armată de un sfert de milion de oameni împotriva musulmanilor, doar 10.000 ar fi fost suficienți pentru a șterge Medina de pe hartă. Cu un astfel de dezechilibru de putere, ce șansă avea Profetul (**Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!**), care avea pe atunci 59 de ani, să intre în Mecca triumfător? Dar, conform Predicției, așa s-a întâmplat. În doar doi ani, Mecca a fost supusă fără rezistență. Niciun om nu ar fi putut prevedea această turnură a evenimentelor.

- Despre romani

Cele de mai sus au fost o Profeție din Coran cu privire la un eveniment

petrecut în Arabia. Însă, Arabia era un colț îndepărtat al lumii cunoscute atunci, cunoscut de cei din afară pentru locuitorii deșertului înfometăți, feroce și neîmblânziți. Lumea civilizată a fost împărțită în două mari puteri.

Ambele puteri erau vaste, **puternice și vechi de câteva secole**: romanii și persanii. Romanii au condus unele părți din Europa, întreaga Sirie, Palestina, Egipt și Africa de Nord. Imperiul Persan își avea rădăcinile în Persia. Cele două superputeri ale acelor timpuri s-au luptat mult timp una cu cealaltă, din dorința de a-și extinde teritoriile. În ultimul timp, persanii au avut un succes deosebit sub comanda celui mai mare împărat al lor,

Chosroes al II-lea, care a început campaniile împotriva romanilor în prima parte a secolului al VII-lea din era creștină (Mohammed, pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!, avea pe atunci 30 de ani și nu era încă Profet). Chosroes a traversat apărarea romană și, în termen de 30 ani, a redus ilustrul Imperiu, smulgându-i cea mai mare parte a Siriei, a Palestinei, a Egiptului și toate zonele din josul capitalei Imperiului, Constantinopol (Istanbulul de azi).

Doisprezece din cei treizeci de ani de campanii victorioase ale lui Chosroes s-au desfășurat în timpul domniei împăratului roman Heraclius, care, fiind mai mult un om al plăcerilor din

palat decât al câmpurilor de luptă, a privit cu o neputință completă distrugerea Imperiului său. Cea mai mare lovitură a venit atunci când persanii le-au smuls din mâini Ierusalimul și au luat cu ei relicvele din orașul sfânt către Persia, inclusiv „Sfânta Cruce”, cea pe care se presupune că Isus Hristos (Pacea fie asupra sa!) a fost răstignit. În acest moment, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a primit următoarea predicție uluitoare, care s-a repetat apoi în al 4-lea sau al 5-lea an al Misiunii sale:

„Alif, Lam, Mim. ~ Romanii au fost înfrânți, ~ În pământul cel mai apropiat; însă după înfrângerea lor, vor

învinge ei, ~ În câțiva ani. La Allah a fost hotărârea și mai înainte și după aceea; și în ziua aceea se vor bucura dreptcredincioșii.” [Traducerea Sensurilor Coranului cel Sfânt, 30:1-4]

Referindu-se la această Predicție, faimosul istoric englez Edward Gibbon (1737-1794) a scris următoarele linii în lucrarea istorică a secolului al XVIII-lea – „Declinul și căderea Imperiului Roman” (vol. 5, p. 79, Londra, 1911):

„În momentul în care se spune că a fost trimisă Profeteția, nicio Profeteție nu părea mai departe de fi îndeplinită decât aceasta, din moment ce, încă din cel de al doisprezecelea an, Heraclius

anunțase apropiata disoluție a Imperiului.”

Însă, apoi s-a întâmplat ceva, iar Heraclius s-a schimbat. Asumându-și rolul unui erou și împrumutând tot aurul pe care Bisericile i l-au putut împrumuta, el a ridicat ancora în liniște în Marea Mediterană, cu câțiva soldați. A debarcat pe malul Siriei și a învins armata persană, care a fost trimisă să-l intercepteze. A continuat, luând cu el în acest proces armatele lui victorioase până la orașele regale Casbin și Ispahan, de care niciun împărat roman nu s-a mai apropiat înainte. Acolo, el s-a confruntat cu cea mai mare armată persană din toate timpurile, atât de înfricoșătoare încât cei mai curajoși

veterani ai săi au rămas muți de uimire. Deși nu știa nimic despre Profeția Coranului, Heraclius s-a adresat comandanților lui cu cuvinte profetice: „Nu vă înspăimântați de multitudinea inamicilor voștri. Cu ajutorul Cerului, un roman poate triumfa peste o mie de barbari.” Victoria a fost a lui. Bătălia decisivă a avut loc la Ninive și puțin mai târziu a recuperat „Sfânta Cruce”. În șapte ani, Heraclius a eliberat toate provinciile care au fost pierdute în treizeci de ani. Profeția din Coran s-a adevărat și, uimitor, Heraclius s-a întors la aceeași viață de plăcere și fără probleme, pe care a dus-o înainte, forțându-l pe Gibbon să declare:

„Dintre personajele vizibile ale istoriei, Heraclius este una dintre cele mai extraordinare și inconsistente. În «primii și ultimii ani» ai unei domnii lungi, împăratul pare a fi sclavul plăcerii, superstiției și a lenei, spectatorul neputincios și nepăsător al calamităților publice.”

Era ca și cum ar fi Heraclius s-ar fi trezit din lenea sa doar pentru a îndeplini Profetia Coranului.

▪ Minunile naturii științifice a Coranului

Coranul nu este altceva decât o Carte de călăuzire și nu un tratat în domeniul științei. Însă, el face trimiteri la

fenomenele științifice și naturale. Cum sună aceste afirmații, după o mie patru sute de ani? Acestea ar trebui să pară învechite. Dar nu este așa.

◆ Embriologie: un învățat musulman, sheikh ‘Abd Al-Majīd Zindani, a spus că a adunat la un loc toate acele versete din Coran care vorbesc despre procesul concepției umane, dezvoltării și nașterii, le-a așezat în ordine și a arătat colecția unui profesor de embriologie cunoscut în toată lumea, cerându-i părerea. Omul de știință a spus că dacă sheikh Zindani a scris un articol despre embriologie bazându-se în întregime pe materialul pe care l-a avut la îndemână, nimeni nu ar crede că este

dintr-o Carte veche de mai bine de 14 secole!

◆ Bariere în mare: în mai multe locuri din Coran se afirmă că Allah a pus o barieră între mări. **De exemplu:**

„El a eliberat cele două mări ca să se întâlnească, ~ Dar între ele este o stavilă pe care ele nu o pot trece.”

[Traducerea Sensurilor Coranului cel Sfânt, **55:19-20**]

Versetele de acest gen au fost o enigmă până în timpurile moderne, când s-a descoperit că, atunci când o strâmtoare separă două mări, așa cum se întâmplă, spre exemplu, în cazul strâmtoării Bab Al-Mandab, care separă

Marea Roșie de Oceanul Indian, cele două ape sunt separate una de cealaltă, astfel încât ambele au proprietăți fizice și chimice, precum și viață maritimă, diferite. Strâmtoarea acționează ca un perete despărțitor clar între cele două lumi maritime diferite.

Unii oameni de știință care au studiat Coranul și au comparat afirmațiile sale cu privire la aspectele științifice cu cele din alte literaturi de specialitate, precum dr. Maurice Bucaille, care este un chirurg francez, au ajuns la niște concluzii interesante în ceea ce privește Originea Divină a Sfântului Coran și interpolările Revelațiilor precedente. Dr. Bucaille a publicat concluziile studiilor sale într-o carte

numită „Biblia, Coranul și știința” („La Bible, le Coran et le Science”, publicată pentru prima dată în limba franceză în luna mai a anului 1976). El își susține concluziile prin următoarele cuvinte:

„Ceea ce impresionează în prima fază cititorul confruntat pentru prima dată cu un text de acest gen este abundența absolută a subiectelor discutate: creație, astronomie, explicarea unor aspecte despre Pământ, regnul animal și cel vegetal, reproducerea umană, etc. În timp ce în Biblie pot fi găsite greșeli monumentale, nu am putut găsi niciuna singură în Coran. **A trebuit să mă opresc și să mă întreb:** dacă un om a fost autorul Coranului, cum ar fi putut

scrie în secolul șapte lucruri care astăzi se dovedesc a fi în conformitate cu cunoștințele științifice moderne?” (p. 120, ediția engleză, American Trust Publication, 1979)

Aveți aici o dovadă în plus de la o altă autoritate în știință. Aceasta este de la Keith L. Moore, profesor de anatomie și decan asociat, științe de bază, Universitatea din Toronto, Canada. El scrie în cartea sa – „Dezvoltarea umană” (Saunders, 1982):

„Este citat în Coran... că ființele umane sunt produse dintr-un amestec de secreții, de la mascul și de la femelă. Mai multe referiri se fac la crearea unei ființe umane dintr-o picătură de

spermă și se sugerează, de asemenea, că organismul rezultat se stabilește în femeie ca o sămânță, la șase zile după începutul lui (blastocistul uman începe să implanteze la aproximativ șase zile după fertilizare). Coranul (și spusele Profetului) precizează, de asemenea, că picătura de spermă se dezvoltă într-o «cheag de sânge coagulat» (un blastocist implantat sau un embrion avortat spontan ar semăna cu un cheag de sânge). Se face referire, de asemenea, la aspectul de lipitoare al embrionului...”

Acestea sunt doar câteva dintre exemplele din Coran care demonstrează că ne vom confrunta cu probleme foarte serioase în explicarea

conținutului Coranului, dacă ne asumăm că Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) este autorul lui.

Capitolul V : Islamul

▪ Ce este Islamul?

În cei mai simpli termeni: „Islamul este supunerea cu dragoste în fața Voinței lui Allah.” De asemenea, poate fi definit ca suma acelor adevăruri la care Trimișii lui Allah (Pacea fie asupra sa!) au invitat omenirea încă din timpuri imemorabile. În termeni practici și în cuvintele unui savant vechi, imamul Shatibi spune:

„Islamul este sistemul prin care un om este convins să se supună lui Allah în acel domeniu al existenței sale în care se bucură de voință liberă, la fel cum el este deja supus în domeniul în care nu are de ales, decât să trăiască după instinctele sale.”

Cuvântul „Islam” înseamnă, de asemenea, pace și poate fi definit ca un sistem de viață și un cod de practică, care face ca omul să trăiască în pace cu Allah și cu creația Lui. Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), l-a definit pe musulman ca fiind „acela de mâinile și limba căruia ceilalți musulmani sunt în siguranță.” (Bukhari și Muslim)

Să privim acum la unele dintre aspectele practice ale Islamului.

▪ Stâlpii Islamului

În afară de a fi o credință, islamul este, de asemenea, un sistem de viață, după care individul și comunitatea trebuie să își organizeze viața. Prin urmare, **există multe lucruri în Islam care sunt obligatorii**: cele fără de care nici credința nu este completă, nici responsabilitatea de a fi un musulman nu poate fi îndeplinită. Dintre aceste obligații, cinci sunt de cea mai mare importanță. Ele sunt cunoscute în mod tradițional sub numele de stâlpii islamului, cei pe și în jurul cărora

edificiul Islamului este construit.

Aceștia sunt:

1. Shahādah, 2. Salāh (rugăciunea), 3. Zakāh (dania anuală obligatorie), 4. Siyam (postul din luna Ramadan) și 5. Hajj (Pelerinajul la Mecca).

- Shahādah: este mărturisirea de credință conform căreia: „Nu există altă divinitate demnă de adorare în afară de Allah, și (că) Mohammed este Robul și Trimisul Său.”
- Salāh (rugăciunea): fiecare credincios trebuie să se roage de cinci ori pe zi: înainte de ivirea zorilor, la prânz, după-amiază, la apus și la lăsarea serii. Deși este obligatoriu pentru bărbați ca

rugăciunea să se efectueze în moschee, în congregație, aceștia se pot ruga oriunde.

- Zakāh (**dania anuală obligatorie**): zakāh este dania anuală obligatorie oferită pe Calea lui Allah pentru a obține Mulțumirea Lui și pentru a ne purifica sufletul. **Există două tipuri de zakāh**: voluntar și obligatoriu. Cel voluntar (**cunoscut sub numele de sadāqah în limba arabă**) ar trebui să fie practicat de către musulman cât mai frecvent posibil și deși sensul său literal este acela de caritate, poate, de asemenea, include tot ceea ce se poate face pentru a promova fericirea generală. Profetul Mohammed (**Pacea**

și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Există o sadāqah (caritate) care se acordă pentru fiecare articulație al corpului uman (ca un semn al recunoștinței față de Allah) în fiecare zi în care Soarele răsare. A judeca corect între două persoane este sadāqah, a ajuta un om cu animalul său ajutându-l să-l călărească sau ridicându-i bagajele este de asemenea sadāqah, a spune un cuvânt bun este sadāqah, și fiecare pas făcut pe drumul spre moschee pentru a oferi rugăciunea obligatorie este, de asemenea, sadāqah, și a elimina un lucru dăunător de pe drum este, de asemenea sadāqah.”

(Bukhari)

Zakāh obligatoriu trebuie plătit o dată pe an de către toți cei care dețin aproximativ 80 de grame de aur, echivalentul în argint sau în bani timp de un an sau mai mult. Calculul și plata sumelor de zakāh sunt responsabilitatea individului. Suma datorată este doi și jumătate la sută din cantitatea de aur, argint sau bani deținută.

- Postul: o lună, în fiecare an, în luna Ramadan, musulmanul este obligat să postească din zori până la amurg, abținându-se de la mâncare, băutură, relații sexuale și toate actele și expresiile necuvenite.

- Hajj (Pelerinajul): Hajj-ul este obligatoriu o dată în viață, pentru fiecare adult musulman, bărbat sau femeie, care își poate permite să călătorească la Mecca. Ritualurile includ purtarea veșmântului de pelerin, înconjurarea sanctuarului Ka‘bah (o structură cubică, goală în interior) de șapte ori, mersul pe jos de șapte ori între Safā și Marwah (munții între care Hajar, soția lui Profetului Ibrāhīm, pacea fie asupra lui, a fugit în căutare de apă pentru ea și pruncul ei), întârzierea pe câmpia largă de la Arafat, a petrece noaptea în Muzdalifah în timp ce ne întoarcem de la valea Mina, a întârzia în această vale timp de trei zile și nopți, timp în care

un animal este oferit ca jertfă. Aici este locul unde se aruncă cu pietre, locul în care Ibrāhīm (**Pacea fie asupra sa!**), a aruncat cu pietre în Şeytan (**Satana**) pentru că a încercat să-l ispitească să nu îşi sacrifice propriul fiu, după cum Allah îi poruncise, ca test. Pelerinul se rade în cap (**femeile tund doar puțin din păr, de regulă, o şuviță**), pentru a finaliza ritualurile de Hajj.

Rezumat

Pentru a rezuma: shahādah îndreaptă relația omului cu Allah. De asemenea, creează condițiile minime pentru mântuire în Viața de Apoi, de vreme ce acela care îi asociază pe alții în adorare lui Allah nu va intra în Paradis.

Cu toate acestea, în această viață pământească trebuie trasată o linie între cel credincios și cel necredincios: un minim fără de care unul pierde dreptul de a fi numit musulman. Acest minim este reprezentat de salāh și zakāh: unul este Dreptul lui Allah, iar celălalt este dreptul omului. Unul consolidează sufletul persoanei, iar celălalt creează condițiile sociale adecvate pentru o astfel de consolidare. Al patrulea stâlp al Islamului, postul, ajută musulmanul să-și recapete sinele natural: prin abținerea de la lucrurile esențiale ale vieții, el este eliberat de sine însuși și află că poate supraviețui cu foarte puțin. De asemenea, el își dă seama că, pentru acel minim necesar

de care are nevoie, nu trebuie să se compromită. Pe de altă parte, se purifică, de asemenea, prin abținerea de la tot ceea ce este josnic și rău în cuvânt și faptă, iar acest lucru conduce la purificarea minții și a sufletului.

Hajj-ul îl duce pe om pentru o vreme la o societate nouă multirasială, multinațională, în care omul este doar om, fără identitate, o unitate umilă în marea umanității, împărtășind aceeași îmbrăcăminte, aceeași mâncare, același confort și disconfort, și află că, chiar dacă sunt de culoare, limbă și caracteristici faciale și corporale diferite, ummah sau comunitatea musulmană, este o entitate. El învață, de asemenea, prin observarea directă a

unui număr mare de oameni, că nu este singur în devotamentul său față de Allah, că există milioane de alți oameni de toate culorile care, trăind în condiții mai dificile, sunt și mai devotați lui Allah decât el. Acest lucru îl învață umilința.

▪ Restul Islamului

Am afirmat mai sus că Islamul este, de asemenea, un cod de conduită care ghidează un musulman în toate aspectele vieții sale. Acest cod de conduită este, de asemenea, cunoscut sub termenul de Shari‘ah (**Legislația Islamică**). **Shari‘ah este împărțită în două categorii: ibadāt sau sistemul de**

adorare, și mu'āmalāt sau chestiunile lumești.

Ceea ce am discutat despre cei cinci stâlpi ai islamului reprezintă ibadāt. Vom prezenta acum pe scurt celelalte aspecte ale Shari'ei. Însă, mai întâi, pentru a ne face o idee despre Shari'ah, următoarele lucruri ne vor fi utile.

Cunoașterea și învățarea

Căutarea cunoașterii ar trebui să fie o prioritate în viața credinciosului. Caracterul, profunzimea și puritatea acțiunilor depind de cunoștințele deținute. Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Allah a făcut ușoară calea către Jannah (Paradis) pentru cel care pășește în căutarea cunoașterii.” (Muslim)

Cunoașterea este definită ca fiind acea informație care conduce la o mai bună înțelegere a Voinței lui Allah și a ceea ce solicită Shari‘ah de la un individ la un moment dat.

▪ Curățenie și puritate

Curățenia este o parte a credinței. Un credincios are obligația de a face baie cel puțin o dată pe săptămână, așa cum, de asemenea, obligatoriu după fiecare act sexual. Este necesar ca femeile să facă baie și la sfârșitul

ciclului menstrual. O condiție pentru cele cinci rugăciuni zilnice este abluțiunea. Abluțiunea este o stare de puritate care se obține prin spălarea părților expuse ale corpului, precum gura, nasul, fața, mâinile și picioarele.

Hainele și ceea ce ne înconjoară trebuie să fie menținute, de asemenea, curate. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a cerut aceasta și pentru curtea din spatele casei. Cu toate acestea, nu numai curățenia fizică este necesară. Un credincios este necesar să fie curat în gânduri și intenții de asemenea. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i s-a adresat lui

Anas ibn Mālik (Allah să fie mulțumit de el!) cu următoarele cuvinte:

„«Fiul meu! Dacă poți să nu păstrezi niciun fel de ranchiună împotriva nimănu dimineața și seara, fă astfel.»

Apoi, el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a adăugat: «Fiul meu, aceasta este parte a Sunnei mele. Oricine păstrează vie Sunnah mea m-a iubit pe mine, iar oricine m-a iubit pe mine este cu mine în Grădină (Paradis).»” (Tirmidhi)

▪ Mu’āmalāt (chestiunile lumești)

Familia are o importanță primordială în Islam. Este considerată a fi prima unitate socială de a cărei bunăstare

depinde bunăstarea întregii societăți. Ordinea armonioasă socială este creată de existența unor familii care trăiesc în pace unele cu altele, ai căror membri sunt în pace unii cu alții.

Omului i se recomandă, prin urmare, să se întoarcă acasă cât mai curând posibil atunci când se termină ziua de muncă. Acest lucru este valabil și pentru călătorii, în timpul cărora este de preferat ca soția lui să îl însoțească. El trebuie să o iubească, să treacă cu vederea slăbiciunea ei, iar ea la fel și amândoi să creeze un cămin pașnic pentru copii. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus că Allah îl iubește pe omul care

pune o bucatică de mâncare în gura soției sale cu mâna lui.

Mama se află pe cea mai mare treaptă pe scara drepturilor. Sa'id ibn Abu Burda a relatat că l-a auzit pe tatăl său spunând că:

„Ibn ‘Omar l-a văzut pe un bărbat mergând în jurul Casei (Ka‘bah), purtând-o pe mama sa în spate și spunându-i: «Sunt cămila ta cea umilă. Dacă ea este speriată, eu nu sunt.» Apoi, el a întrebat: «O, Ibn ‘Omar? Crezi că mi-am îndeplinit datoria față de ea?» Ibn ‘Omar i-a răspuns: «Nu, nici măcar pentru un singur efort al ei.»” (Bukhari)

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-a spus unui om care se plângea de faptul că tatăl său îi lua câștigurile:

„(...) Tu și câștigurile tale îi aparțineți tatălui tău (...)” (Abu Dawud)

Rudele sunt următoarele ca drepturi, începând cu cei mai apropiați, cum sunt frații și surorile. Cine le oferă caritate, dacă sunt nevoiașe, va câștiga o recompensă dublă Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Caritatea dată unui sărac este caritate, dată unei rude sărace este egală cu două carități; o caritate și

pentru păstrarea legăturii de rudenie.”
(Tirmidhi și Ibn Majah)

Vecinii au drepturile lor. Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Nu este credincios cel care își satisface foamea în timp ce vecinul său este înfometat.” (Bukhari)

De asemenea, el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) le-a recomandat gospodinelor să adauge un pic mai mult sos la mâncare, pentru a putea trimite vecinului o parte din ea. Într-o altă relatare, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Jibrîl mi-a vorbit atât de mult despre drepturile vecinilor încât am crezut că îi va include la moștenire.” (Bukhari)

Dreptul minim oamenilor din comunitate este de a-i lăsa în pace, ferindu-ne de a le face rău. Cel mai bun mod de a le face bine este să-i călăuzim pe Calea lui Allah.

Trebuie amintit, totuși, că Islamul nu se bazează doar pe câteva îndemnuri morale. Drepturile indivizilor, ale societății, ale statului și ale tuturor au fost în mod clar și minuțios delimitate și garantate de Legislația Islamică.

▪ Jihād

Islamul este o religie ideală și totuși practică și pragmatică. Oriunde este stabilit, fie într-o casă sau într-o națiune, Islamul creează atât condiții de liniște și pace, cât și o atmosferă de creștere și dezvoltare sănătoasă. Însă, lumea în care trăim este departe de a fi ideală. Ea nici nu încurajează virtutea, nici nu suprimă răul. De asemenea, la nivel individual, omului nu îi este atât de ușor să se ridice din pat o oră și jumătate înainte de ivirea zorilor pentru rugăciunea de dimineață, nici să dea cu bucurie doi și jumătate la sută din economiile lui în fiecare an drept caritate.

Cu siguranță, Islamul nu va fi stabilit nici pentru fiecare în parte, nici pentru

cei din jur fără luptă. În terminologia islamică, această luptă este cunoscută drept atât de mult temutul, dar puțin înțelesul jihād. Lupta pentru a stabili Islamul începe cu propriul sine și se extinde la lumea exterioară, unde orice mijloc legitim, cu excepția forței, poate fi utilizat pentru a stabili modalitățile aprobate de Allah. Un verset coranic prezintă în mod clar această regulă.

Acesta spune: „Nu este silire la credință! (...)” [Traducerea Sensurilor Coranului cel Sfânt, 2:256]

Dar ce se întâmplă atunci când forțele care se opun schimbării, se opun nonconformației, care se opun supunerii la Allah ridică armele împotriva credinței și a credincioșilor?

Ce se va întâmpla dacă acei credincioși care cred în adevăr arată timiditate? Știm cu toții răspunsul. Nu! Oricât de mult ne-ar putea displace ideea de a pierde un membru, un ochi sau, și mai rău, forța va trebui să se înfrunte cu forță. Fără aceasta, virtutea nu va avea niciodată avantaj. **Revelația lui Allah ne spune:**

„V-a fost prescrisă lupta, chiar dacă ea vă este neplăcută. Or, se poate **(întâmpla)** ca voi să urâți un lucru care este bun pentru voi și să iubiți un lucru care este rău pentru voi. Dar Allah Știe, în vreme ce voi nu știți.”

[Traducerea Sensurilor Coranului cel Sfânt, **2:216**]

Cu toate acestea, să nu existe nicio confuzie. **Pentru ce este această luptă:** pentru a forța oamenii să cadă în genunchi în fața lui Allah? Nicidecum. Allah nu acceptă faptele efectuate sub constrângere. Încercarea omului constă în a determina dacă el va ceda dorințelor lui sau își va folosi voința liberă pentru a urma îndrumarea care i s-a dat. Forța merge împotriva întregii scheme. De aceea, forța poate fi utilizată numai pentru a-i îndepărta pe cei care, pentru a-și proteja propriile interese, păstrează controlul asupra maselor.

▪ **Ihsān**

În cele din urmă, pentru ce este toată această luptă și străduință? Este pur și simplu pentru a stabili un set de legi și a încerca să trăiască în conformitate cu ele pe cât de bine se poate? Care este relația dintre Allah și noi? Este doar aceea că El este Domnul, așa că El Poruncește și noi, robii Lui, ne supunem? Sau este mai mult decât atât? Este.

La începutul acestei cărți am definit Islamul ca fiind supunerea cu dragoste față de Voința lui Allah. Iubirea de Allah, prin urmare, este forța motrică. Este adevărat că ascultarea de Allah este, de asemenea, o expresie a dragostei, însă, sunt domenii care pot fi traversate, orizonturi care pot fi atinse,

trepte care pot fi urcate, până când se ajunge în punctul în care unul Îl conștientizează de fapt pe Allah, atunci când Îl adoră. Acest lucru este cunoscut sub numele de ihsān.

Subiectul, desigur, are nevoie de o elaborare suplimentară, și o vom face, cu Voia lui Allah, în alte cărți din această serie.

Capitolul VI : Infrațiune și pedeapsă

Din toate cele discutate până acum ar trebui să fie clar faptul că Islamul începe cu individul. Chemarea Islamului este pentru fiecare individ în

parte, pentru ca acesta să-L accepte pe Allah ca Singurul Domn demn de adorare și ascultare. Convingerea acestei religii este că, fără reformarea individului, încercările de reformare a societății umane se vor încheia cu un eșec. Se va observa, de asemenea, că filosofia sa de bază este persuasiunea. Se consideră că nicio schimbare de durată nu poate fi realizată prin constrângere. Cu toate acestea, nu se oprește la individ. Acesta își dă seama că individului îi va fi foarte greu să ducă o viață virtuoasă dacă statul și comunitatea nu îl ajută în eforturile sale prin crearea unei atmosfere care să conducă la aceasta. În consecință, Islamul stabilește norme pentru crearea

unui stat, definește și delimitează sarcinile și funcțiile sale. [Vom vorbi pe scurt doar despre o funcție a statului aici](#): aceea de a menține ordinea publică prin prevenirea infracționalității și a administrării de pedepse.

Trebuie să se înțeleagă de la bun început că toate infracțiunile nu sunt comise de oameni cu probleme mentale, așa cum cred unii experți juridici moderni, nu toți oamenii sunt răi și predispuși la infracționalitate, așa cum sugerează creștinismul prin implicație. O mare majoritate a crimelor poate fi prevenită dacă statul și comunitatea deschid căile pentru activități economice libere și nu

împiedică preocupările pașnice. De asemenea, acesta ar trebui să vină în ajutorul individului dacă acesta nu reușește să obțină toate chestiunile necesare să îi asigure nevoile de bază. Aceasta este funcția statului, pe care trebuie să o îndeplinească înainte de a-și putea asuma autoritatea de a pune în aplicare pedepse. Un incident din timpul Profetului (**Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!**) va clarifica acest punct.

„În timp de foamete, un beduin înfometat a venit la Medina. El a intrat într-o fermă, a cules niște porumb și a început să mănânce, împachetând restul rămas. Proprietarul fermei l-a prins în fapt, de aceea, l-a bătut și i-a

luat haina. Proprietarul i-a spus totul Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) l-a certat pe proprietar spunându-i: «Tu nici nu l-ai rănit când era înfometat și nici nu l-ai învățat când era ignorant.» Apoi, el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-a cerut să îi înapoieze beduinului haina și să îi dea ceva pentru hrană.” (Bukhari și Muslim)

Astfel, potrivit Islamului, statul și comunitatea sunt responsabile pentru nevoile de bază ale individului, în cazul în care persoana nu reușește să le obțină prin propriile sale eforturi cinstite. Însă, dacă individul apelează

la ilegalități, în ciuda faptului că statul și comunitatea au grijă de el, atunci Islamul îl tratează sever. Se recomandă pedepse exemplare, astfel încât un infractor este forțat să se gândească de mai multe ori înainte de a comite o infracționalitate. Pedepsele în Islam nu sunt un mijloc de reformare, deoarece acestea sunt sisteme juridice seculare mai degrabă de descurajare. În lumina aceasta, trebuie înțelese următoarele.

▪ Pedeapsa cu moartea

Islamul prevede pedeapsa cu moartea pentru:

- 1) omor cu premeditare;
- 2) adulter.

Cu toate acestea, trebuie să fie îndeplinite anumite condiții pentru impunerea pedepsei maxime, aceasta nu se aplică dintr-odată. În Islam, foarte greu se aplică pedeapsa cu moartea, deoarece Allah ne cere să îi iertăm pe cei care au comis infracțiuni. Condițiile care trebuie îndeplinite pentru aplicabilitatea acestei pedepse sunt extrem de greu de îndeplinit. De exemplu, **în caz de adulter următoarele condiții trebuie să fie îndeplinite:**

² adulterul trebuie să fie o persoană căsătorită;

² infracțiunea trebuie să fi fost dovedită fără urmă de îndoială și patru adulți trebuie să ofere mărturie că au

fost văzut în mod direct la acest act.
(Accentul pus pe act poate fi remarcat.
Ceva mai puțin grav, chiar dacă
aproape de act, nu poate fi considerat
suficient pentru a impune pedeapsa
maximă);

² Persoana care a comis adulter
mărturisește direct, însă, dacă acuzatul
își retractă mărturisirea în orice
moment, pedeapsa cu moartea va fi
anulată, din motive de îndoieli care au
intervenit în acest caz;

² vinovatul trebuie să fie musulman;

² vinovatul trebuie să fie sănătos
mental

² vinovatul trebuie să fi împlinit vârsta pubertății.

Numai atunci când toate condițiile de mai sus au fost îndeplinite poate fi impusă pedeapsa maximă, deși șeful statului va avea dreptul de a-și exercita prerogativele sale de verdict final, ținând cont de anumite tipuri de cazuri care nu pot fi discutate aici.

▪ Amputarea mâinii

Pedeapsa pentru furt este amputarea mâinii de la încheietură. Cu toate acestea, următoarele condiții trebuie să fie îndeplinite pentru ca pedeapsa să fie aplicată:

- 2 bunurile furate trebuie să fi fost depozitate într-un loc sigur, fiind necesară forța pentru a-l deschide;
- 2 valoarea bunurilor furate trebuie să ajungă la o anumită valoare, care va varia în funcție de starea financiară a statului;
- 2 pentru condamnare este necesară fie mărturisirea învinuitului, fie doi martori corecți, demni de încredere;
- 2 bunurile furate nu trebuie să fie alimente, fructe, iarbă sau lemne din pădure;
- 2 vinovatul nu trebuie să se fi aflat într-o nevoie disperată sau circumstanțe foarte strâmtorate care l-

au împins la furt pentru supraviețuirea lui sau a familiei sale;

² vinovatul trebuie să fie adult;

² vinovatul trebuie să fie sănătos mental.

Capitolul VII : Viața de Apoi

▪ Moartea

Conform Islamului, această viață este trecătoare și doar o încercare.

Încercarea constă în a determina dacă omul folosește darul „liberului arbitru” de care se bucură pentru a urma calea indicată de Profeți (**Pacea fie asupra lor!**); sau insistă să-și urmeze dorințele

proprii și, așa cum fiecărui individ i-a fost oferită o anumită perioadă de timp pentru această încercare, și rasei umane i-a fost, de asemenea, alocată o perioadă de încercare. Atunci când corupția va deveni atât de violentă încât nimic bun nu va mai rămâne pe acest Pământ, lumea va fi distrusă. După un timp, fiecare suflet va fi înviat pentru a fi judecat pentru modul în care el sau ea a folosit liberul arbitru. Cu alte cuvinte, credința și faptele tuturor vor fi examinate. Celor care au răspuns chemării Profetilor (**Pacea fie asupra lor!**) și au urmat Poruncile lui Allah vor fi răsplătiți cu Paradisul, iar cei care nu, vor fi pedepsiți cu Focul

Iadului în care vor rămâne pentru totdeauna.

Atât Coranul, cât și Tradițiile Profetului (**Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!**) au tratat pe larg tema Învierii și a Judecății. Vom preciza aici unele dintre punctele cele mai importante.

▪ Învierea

Nimănui nu i-a fost dată cunoașterea acestei Zile, de aceea, oricând se va întâmpla, va fi brusc. În conformitate cu Tradițiile Profetului (**Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!**), această Zi este precedată de anumite semne, precum apariția de

vegetație masivă udată de canale și râuri pe pământurile arabe, o creștere disproporționată în cadrul populației femeilor, perversiune morală agresivă, crimă și violență, apariția lui Dajjal (**Antichrist**), care va pretinde a fi Allah, și distrugerea lui de către Isus Hristos (**Pacea fie asupra sa!**), care va coborî din Ceruri.

Apoi, după ce oamenii vor uita de toate aceste semne – pentru că o lungă perioadă de timp se va scurge între unul și altul – pe neașteptate, se va auzi un zgomot teribil, ca un milion de trompete în care se suflă în același timp. Acest lucru va cauza moartea tuturor. La următoarea suflare, oamenii vor începe să iasă din mormintele lor

sau de oriunde s-ar afla rămășițele lor, chiar dacă ar fi în formă de atomi.

Socoteala și Judecata

Va urma Judecata. În această fază, oamenilor le vor fi date „Cărțile faptelor”, în care ei vor găsi tot ceea ce au spus sau făcut în viața lor pe acest Pământ, faptele bune și rele, majore sau minore. Apoi, va fi adusă Balanța și va începe procesul de cântărire a faptelor bune și rele ale fiecărei persoane. Celor ale căror fapte bune vor cântări mai mult decât cele rele li se va permite să se îndrepte spre Paradis, în timp ce aceia ale căror fapte rele vor cântări mai mult decât cele bune vor fi trimiși în Focul Iadului,

unde vor rămâne proporțional cu faptele lor rele: unii pentru câteva zile și alții pentru o durată foarte lungă – deși chiar și o clipă în el va fi prea mult timp.

Cu toate acestea, cei care L-au negat pe Allah și pe Mesagerii Lui (**Pacea fie asupra lor!**), sau I-au atribuit parteneri sau egali lui Allah nu vor trece prin acest proces de Socoteală. Ei vor fi conduși direct în Focul Iadului, acolo unde vor rămâne pentru totdeauna. Fie ca Allah să ne salveze de un asemenea sfârșit! Amin!

Lucrarea din mâna ta se ocupă cu singurul lucru, **cel mai important din viața ta:** și acela este relația ta cu

Dumnezeu - Allah in limba arabă - Singurul Dumnezeu care te-a creat, te hrănește și la Care te vei întoarce când vei muri. Dacă relația ta cu El a fost bine stabilită, atunci această viață devine un preludiu către El, și o binecuvântare de neimaginat te așteaptă în Viața de Apoi. Pe de altă parte, dacă relația nu a fost bine stabilită, atunci, cu siguranță, **un dezastru de o magnitudine uimitoare îi așteaptă pe cei care refuză să dea Domnului lor ceea ce îl datorează: dragoste, mulțumire, ascultare și cult.**